

Linie vládců Mořského císařství

PŘEDMLUVA KOMPENDIA CÍSAŘSKÉHO, vládců Mořského císařství od doby jeho vzniku roku 422 Královského letopočtu panováním císaře Geronda I. až po 7. zelenec 860 Královského letopočtu panováním císařovny Sagjidary I.

Pro Císařský dvůr zpracoval¹ rodopisec Ljužič Jagavoj^{xxyj} na žádost císařovny Sagjidary I.

Není mezi vládnoucími rody tak problematické, široké ale i unikátní linie než je linie potomků Geronda I. Levobočka (451-561), zakladatele Mořského císařství. Jakoby samotný vznik rodu předznamenal i jeho problematickou existenci. Gerond I. sám, nemanželský potomek posledního krále Velkého království Siovala v sobě údajně spojoval vznešenou krev arvedanů s krví původních obyvatelů Lendoru - Plavenůⁱ, což mu jasně pomohlo získat si u pohanských rodů podporu v krušných dobách při rozdělení Velkého království.

Byť byl Gerondem, jež se prohlásil panovníkem nově vzniklého Mořského císařství, proklamovaný vlastní plavenický původ z dnešního pohledu evidentněⁱⁱ nepravý, musel dát zavděk zvykům majoritních obyvatel jeho nově vzniklého státního uskupení.

Celá plejáda zvyků, pravidel a příkazů, jež byly 'od vždy a na věky' platné, řídila společenský život, postavení žen, magiků, ale i panovníků. Právě z této doby pocházejí i mnohá nařízení týkající se magiků stavící jejich praktikování naⁱⁱⁱ úroveň armády, zákony které v důsledku vytvořily z Mořského císařství díky státem organizované výuce i praktikování magie magickou velmoc^{iv}. Mezi ty hlavní patřila i císařem zcela pozitivně^v přijatá doživotní vláda - v arvedanských rodech na rozdíl od rodů dnešních Královských nepanovala

ⁱ Ač tvrdil, že jeho matka pochází z rodu Plavenů, nebyla to pravda. Sioval se tehdy zapletl s dvorní dámou vznešeného arvedanského původu. Při jeho postavení nic jiného ani nebylo možné.

ⁱⁱ Což lze snadno dovodit i z toho, že zemřel v pozeňnaném věku 158 let a i u jeho potomků vysledujeme věk příznačný pro arvedanskou krev té doby. Lidé s takto čistou krví byli v té době dokonce za arvedany běžně označovány. Za pozornost však stojí atypicky rychlý pokles délky života i těch málo členů rodu, kteří umřeli přirozenou smrtí. Pokles byl pak samozřejmě ovlivněn sňatkem s čistě pohanskými Plaveny.

ⁱⁱⁱ Dle mnohých dokonce nad, však magici jsou (resp. byli) od vykonání závěrečných zkoušek druhého stupně bráni jako šlechta, což jim dává oproti obyčejným lidem rozsáhlé pravomoci

^{iv} Zákony protěžující uživatele magie byly, jak je známo, v roce 854 zrušeny, respektive byly nahrazeny zákony na podporu psioniky (s ještě větším dopadem). Zákaz praktikování magie na státní i osobní úrovni je pak, jak je v Plaveně zvykem, platný i zpětně (od 'vždy') na užívání a praktikování, neučiní-li panovník dočasnou výjimku.

^v Císař údajně prohlásil: „Kdyby toto už zvykem nebylo, mělo by to tak v silném a mocném císařství být!“

totiž zásada prvorozenosti. Místo toho otec před smrtí vybíral toho ze svých synů^{vi}, kterého považoval^{vii} za neschopnějšího. Druhým podstatným aspektem byla volba specifického seniorátu u následnictví. To je pak natolik podstatné, že je vhodné to rozebrat podrobněji.

U pohanských Plavenů, velmi bojovného kmene z jihu Lendoru, bylo vždy zapotřebí, aby byl další vůdce kmene po smrti toho starého nejen rychle vybrán, ale aby byl i schopný dál vést kmen. Jelikož kmen Plavenů ještě neznal (či neuznával) institut guvernérství nedospělých panovníků byl po smrti vůdce kmene jako jeho následník zvolen jeho další nejstarší sourozenec^{viii}, nikoli potomek. Linie potomků následovala až po vyčerpání (v té době obvykle velmi početných, obvyklý počet byl osm až dvanáct dětí) všech mužských sourozenců, a sourozenců předka, ovšem s vyloučením všech ženských linií v případě vnuků, a byla následována potomky sourozenců^{ix}.

Například hned u vnuků císaře Geronda I. je seniorát jasně uplatněn^x – trojice bratrů, císaři Merond (583-586), Ilvjin (586-587) a Pjotr I. (587-599) vládli v rychlém sledu^{xi} a až po skonu Pjotra I. byl císařem jmenován Gerond II, syn císaře Meronda (doporučuje se sledovat přiložený zjednodušený rodopis císařů^{xiii}), jež by běžně byl v pořadí hned po svém otci. Dokonce i nástup Pjo-

^{vi} Či z arvedanštiny (alveas) přesněji potomků – zde je třeba poznamenat, že arvedanské právo znalo a uznávala možnost adopce a osvojení a to v rovnoprávné míře s potomky pokrevními.

^{vii} Zmiňme, že tento zvyk se dochoval jen zaniklém Alemendoru a (teoreticky stále existující) Danerii.

^{viii} Přesněji nejstarší člen celého rodu.

^{ix} Zavedení seniorátu mělo nedožité důsledky státní, ale i osobní. Lze například vysledovat, že císařské linie si panovnictví zajišťovali i tím, že panovníci do manželství vstupovali velice mladí a brzy plodili potomky. Například Císař Gerond III. Měl prvního potomka v 15 letech, přičemž sám zemřel mečem ve svých 79. V rozporu s pohany jich však obvykle nebylo tak velké množství, navíc velké množství jich zahynulo dříve, než vůbec mohli vznést nárok na trůn.

^x Císař měl údajně krom Siovala další dva potomky - Mjaniče a Rozaljice - s právem na trůn, měli být však Siovaletm v obavě o násilně ukončení svého života vyhoštěni, nadosmrti uvězněni, či rovnou zabiti. Byť se zřejmě jedná jen o povídačky, z dnešního pohledu jsou tyto rody navíc bez doložené linie s prvním císaři, bezpředmětné. Je však pravdou, že plavenické rčení „Rozjická milost“, jež má mít kořeny v propuštění mladšího Rozalice Siovaletm, jen aby byl po několika měsících svobody zabít svými synovci, a které vyjadřuje velký čin ovšem bez reálného naplnění, skutečně existuje.

^{xi} Dle mnoha kolujících příběhů a legend (samozřejmě neověřených) živených rody Ilvjinovců, Volovnicinů a Jagavojovců obviňujících se navzájem, byl skon všech tří císařů dalek přirozené smrti a je připisován slavné trojici dýka-struna-jed.

^{xiii} Rodopis znázorňuje hlavní císařské linie, sourozenci císařů, kteří neseděli na trůně, zde nejsou zobrazeni. Navíc je známou pravdou, že počet sourozenců v císařské linii byl oproti pohanům malý a i už tak nízký počet trpěl značným úbytkem díky dobrodružnému životu i častým 'nehodám'.

tra II. na trůn, který byl spojen s vyhoštěním potomků^{xiii} předchozího císaře Ljudenije (660-718), který nastoupil na trůn ve věku 129 let byl sice skandální, nicméně právně zcela v pořádku.

Obdobné, pro 4 království velmi nezvyklé, nástupnictví vidíme například u císaře Pjotra II. (718-727), jehož následník císař Jagavoj (727-730) byl sice jeho vnukem, ale synem druhorozeného Hjaslava, a dostal přednost před Gerondem III. (730-744), prvorozeným synem Rovažice, jediným mužským potomkem prvorozeného syna Pjotra II - tedy císařova tehdejšího pravnuka^{xiv}. Zmiňme, že zde se již i historické záznamy shodují na nepřirozeném skonu Císaře Jagavoje, jež umřel mlád^{xv} 99² let, jen několik dní před svým stým dnem narození.

Pro Plavenského vládce podstatným, do té doby bezprecedentním, se stal pak rok 777, kdy byla násilně ukončena vláda linie Pjotrovské linie Mjuličovců^{xvi}. V tomto roce císařovna Ojidara Navracená (777-829+) uplatnila mečem svůj (rodem právoplatný³) nárok na trůn jakožto potomků Merondovy linie. Co je však podstatné, vytvořila precedens legitimacy ženských panovníků, jež byly do té doby ze seniorátu vyjímány.

I díky tomuto činu může dnes na královském stolci sedět císařovna Sagjidara I. (826-), vnučka první císařovny.

Velké rody Mořského císařství

Plavenské rody jsou v zásadě trojího typu. Prvními jsou potomci původních pohanských obyvatel (jež jsou pro nás nezajímavé), ti další svůj původ odvozují od císařské linie. Ta zároveň v Mořském císařství, jako jedna z mála disponuje krví arvedanů z dob Velkého království^{xvii}. A právě tyto rody, jež svůj původ odvozují od přímé císařské linie a některého z panujících císařů označujeme jako velké^{xviii}.

V případě velkých rodů nelze nezačít u nejznámějšího a nejmocnějšího z nich, u rodu Ilvjinovců. Ten svůj původ odvozuje od čtvrtého panovníka Mořského císařství Ilvjina (586-587) a sám snese srovnání co do moci i počtu se sumou všech rodů ostatních. I proto

^{xiii}Tedy jeho pra-pra-pra-prabratranců, přesněji pak jde o prapranuky bratrance císaře Pjotra II.

^{xiv}Jen na okraj zmiňme, že byt byl Gerond III. Pravnukem Pjotra II, byl star 62 let v době skonu svého praděda (ve věku 138 let) a 65 let v době kdy se dočkal trůnu.

^{xv}Vysoký věk je opět příznačný pro arvedanský rod a je prokletím dnešní doby, že i nejčistší větve arvendaské krve takto rychle chřadnou. Vždyť zatímco jen před několika stovkami let byli arvedani staří osm desetiletí a vrcholu sil, dnes už v polovině věku jde o muže a ženy ze zanitem, jen někdy díky kapkám vznešené krve s možností prožít dlouhý život jako starci. I proto je umění rodopisu, sledování původu každého, množství arvedanské krve v něm a možnost využít toto pro vhodné naplánované rodičovství, zvláště v císařské linii tak důležité

^{xvi}Zbytky této dnes již zcela bezvýznamné větve bez reálného nároku na trůn lze vysledovat až kamsi do Keledoru.

^{xvii}Byt je tato oproti například linii v Almendoru značně zředená a v dnešních dobách téměř nezatelná a bez znalosti přesného rodokmene nezjistitelná.

^{xviii}Jako malé rody pak označujeme rody, jež svůj původ odvozují od některého člena vedlejší císařské linie (tedy nikoli potomka, ale sestry, sestřenice, či - a to nejčastěji - díky sňatku s příbuznou císaře.

bývá někdy označován spíše jako velkorod, jež je dělen na rody menší. Za zakladatele rodu bezesporu lze označit dceru císaře Ilvjina Svijušku, ženu v rozporu se svým jménem ráznou, silnou postavou i povahou, jež povila devět dětí hned pěti manželům^{xix} a byt se jednalo bez zbytku o muže z pohanských rodů^{xx}, vytvořili silný a početný velkorod. Z těch, které se počítají mezi Ilvjinovce jmenujme jako první Ilvjinovce z Pěti pahorků. Rod sídlící na pevnostech při západní hranici Mořského císařství má tradičně velký vliv na Pohraniční armádu^{xxi} i politiku císařství včetně tradičních křesel v Radě lordů. Stříbrní Ilvjinoci založení Hanalou Stříbroústou, dcerou, jež byla hodna své matky, vynikli jak ve sféře diplomatické, tak finanční a dnes už není gulden, který by nebyl vyražen v mincovnách toho rodu. Známým jsou i Sildansí Iljenovci, kteří spojili svůj rod s arvedanským rodem Sildanů a jejich potomci se dnes pyšní přídomkem er Sildan^{xxii}. Rod dříve známý především soukromou^{xxiii} výukou magie je dnes vzhledem k restrikcím z větší části uvězněn, či vyšetřován^{xxiv}. Z dalších jmenujme Pány a Paní na Hadím zubu, Dinajelské Ilvjinovce se zájmy na Letních ostrovech^{xxv}, či storabskou, dnes vymřelou, přesto stále slavnou větev Vojtanskou.

Stejně starý, nikoli však tak početný, je pak rod Volovnicinů. Ti svůj původ odvozují od pátého císaře Pjotra I.^{xxvi}, respektive od jeho dvou dcer. Rod Volovnicinů, vždy loajální k císaři, byl s oblibou volen do důležitých funkcí^{xxvii} pro svoji spolehlivost i věrnost. Zmiňme dlou-

^{xix}Které všechny přežila, přičemž dva měli zemřít věkem, dva na nemoc a poslední byl zabit při loupeživé výpravě na východní pobřeží Lendoru.

^{xx}Provdání dcer do pohanských rodů bylo v prvních staletích císařství velmi časté. Pro nearvedanské rody vždy šlo o velkou část a mnohé z nich se dle toho dodnes označují a vytváří tak tzv. malé rody. Množství císařské, potažmo arvedanské, krve, počet sňatku s císařskou linií a povaha vztahu vedoucího rodu a aktuálního císaře dnes přestává být jen argumentem několika rodopisců, ale stává se platným argumentem pro zastávání výhodné funkce a společenské postavení. Zmiňme rozšíření zjišťování 'počítaného nástupnictví' svých zakladatelek, která se mezi malými rody po roce 777 nedávno 'znovuobjevila' a stala další mírou kvality původu rodu.

^{xxi}A jelikož počet vojáků pohraniční armády přesáhl pětistovku drag, jedná zřejmě o nejmocnější rod vůbec.

^{xxii}V historii rodu nalezneme i sňatek blízký Keledorská královská linie. Přídomek er Finwaer však až příliš odkazuje k vládcům konkurenčního státu a není používán, a Ilvjinovci raději volí přídomek menšího rodu.

^{xxiii}Jako jeden z mála měli členové rodu tradičně povolení k výuce magie mimo státem kontrolované univerzity.

^{xxiv}Dle nových zákonů magické prohibice jsou vyšetřování všichni lidé, u kterých existuje oprávněné podezření, a ti, u kterých je v rodové linii až do třetí generace včetně prokázán magický talent.

^{xxv}Známé spíš pro účast a údajně i zavinění stále trvající války s Mnarý z Letních ostrovů.

^{xxvi}Zmiňme historickou zajímavost související s názvem rodu. Členové rodu se v počátku označovali za Pjotrovce, což trvalo po celou dobu vlády Merondovské linie. Když však po skonu císaře Ljudenie přešla vláda zpět k linii císaře Pjotra (na trůn však rod Pjotrovců nárok neměl, neb byla porušena mužská linie), a císařem s stal Pjotr II. bylo označování Pjotrovců, jež byli vlastně jeho synovci, neteře, prasynovci a další jejich potomci, nikoli ale císařovi potomci zakázán zákonem jako zmatečný. Roku 720 na sněmu rodu tak bylo zvoleno nové jméno a to dle Antoše Volovnicina, správce Ostrova nymf.

^{xxvii}Roli zde jistě sehrála i pozice v rodokmenu - nejmladší potomci

holetou správu Ostrova Nymf, kartografické výpravy kapitánky Iljušky za Východní mys Tary, a mnohé další. V neposlední řadě se pak nelze nezmínit o Pjotru Volovnicinovi, pánu Maleny a dlouholetém místokráli plavenských kolonií na Taře.

Dalším z velkých rodů, nejmladším z nich, je rod Jagavojců, jež je výjimečný především tím, že je to jeden z mála rodů, kde nebyla porušena mužská linie od samotného Prvního císaře Geronda I. Sám rod se však od dob Císaře Jagavoje Ryšavého nikdy nedostal na trůn^{xxviii}. Přestože jsou členové rodu velmi známí díky vojenské službě^{xxix}, známí jsou také velkým množstvím uznávaných levobočků i žen, ale i pečlivě vedeným rodopisem^{xxx} a precizní titulaturou^{xxxi}. Rod Jagavojců získal výraznější moc s nástupem poslední císařovny, velké množství levobočků rodu zastává v armádách jakožto psionici pozici delegovaných vesmistřů, či pobočníků.

Jako poslední zmiňme rody vyhoštěné, bez nároku na trůn, často si je však nárokující:

Jako první a nejznámější zmiňme potomky císaře Mjuliče (776-777). Oba jeho synové a obě dcery při návratu Merondovy linie^{xxxii} prchli do exilu do čtyř království. Současnost tohoto bezvýznamného rodu nyní z Keledoru se po rozpadu království zcela ztrácí. Jeho nárok na trůn se nachází daleko po potomcích císařovny a jejího (zatím bohužel bezdětného) bratra Hegara⁴.

Druhý z rodů, rod falešné císařovny Trepjasaly (830-830) zmiňme jen formálně, neb dle všech informací je tento v Erinu kdysi žijící rod vymřelý⁵. Trepjasa, jež sama svůj titul získala zavražděním vlastního bratra Gejava (829-830), byla následně svržena svým vlastním synovcem Gerondem IV (830-833). Jehož stejně tak falešné nárokování trůnu bylo naštěstí brzy končeno císařem-otcem Marranem (833-854) a posléze⁶ i současnou císařovnou Sagjidarou.

Jako poslední z exilových rodů zmiňme rod, sporně se nazývající Ljudenovci. Toto označení rodu je obdobně nešťastné jako v případě Pjotrovců-Volovnicinů, neb i současná císařská linie de facto tomuto rodu náleží.

nejmladšího potomka, navíc přes ženskou linii nejsou nebezpečím pro trůn, neb by rada Lordů, lid a tím méně ostatní rody jistě neuznaly jejich nárok na trůn. Na rodovou linii a právo se totiž mezi lidem i rody velice dbá.

^{xxviii}a po skonu císaře Mjuliče, kdy se počítalo s nástupem Rosalice Jagavoje byla obnovena dědická line Merondovy linie, byť přes ženského potomka – císařovnu Ojidarou.

^{xxix}Jmenujme maršála Hjaslava Jagavoje, velitele v Mořském císařství nepočtené jízdní armády, jež jen se třemi jezdeckými dragami bez podpory mežajníků pohraniční armády zastavil výpad Almenodoru před třemi desátkami let, nebo - odprostíme-li se od armády - Iljušu Jagavoje, jež ve službách Geronda IV. ulovil trojici hyder.

^{xxx}Rodové linie Jagavojců jsou značně propletené, sňatek na úrovni sestřenic či neteří je zdě běžnější než ve zbytku Mořského císařství, což sice komplikuje práci rodopisců, ale tvoří ji i o to víc potřebnou.

^{xxxi}Jagavojevci tím odkazují a zdůrazňují svůj nárok na trůn císařský. Každý člen rodu tak ví kolikátý je kandidát na trůn, přičemž toto počítání vedou dvojí – a to s uznáním a bez uznání ženské linie.

^{xxxii}jež byla v dědickém právu již od doby Geronda IV. (680-761)

Nicméně Ljudenijovci jsou oficiálně bráni jako exilový rod bez nároku na trůn. Rod Ljudenijových dcer lze vysledovat kamsi do Danérie⁷.

Několik dalších drobných linií, například Bjasanovci odvozující svůj původ od mladších sourozenců císaře Ljudanie, Varišovci jež jsou hned třemi sňatky spjatí i Pjotrovskou linií Gerondů, nebo Svijanovci, potomky vyhoštěného vnuka císaře Jagavoje, jež žije v Keledoru.

K rukám důvěrníka Vlavicaje Volovnicina, úřad pro kontrolu tiskovin. Zpracoval rodopisec Ljužič Jagavoj^{xxxiij} 6. zelence 860 k.l., v Plaveně

¹Jedná se o verzi uniklou před kontrolou a redigováním císařským dvorem. Verze po redigování je veřejně dostupná jako úvod kompendia vládařů Plavenských. Je krácena o první odstavce, několik poznámek, obsahuje zhruba dva tucty faktografických(!) přepisů a dopsaný odstavec věnující se jen poslední císařovně a jejím potomkům (viz dodatek). Sám text kompendia je pak podrobným pětisvazkovým (dostupné jsou pouze první tři věnující se hlavním rodům Merondovců, Ilvijinců a Pjotřů) životopisem panovníků, jejich skutků, potomků a debaty nástupnictví jejich a jejich potomků. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

²Zde Ljužič lehce odbočuje, jeho proklamu lze lehce připsat jeho Jagavojskému původu a vlastní hrdosti na svůj vlastní (viz ono příznačné 𐌶𐌿𐌸𐌰 označující jeho vlastní nárok na trůn.) původ. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

³Legitimita tohoto nároku je však značně sporná a to i u mnohých plavenských rodů. Ljužič zde místo argumentů přejímá rétoriku trůnu vědom si možných následků (což jasně demonstruje následující odstavec). Ostatně právě rod Jagavojců je touto kritikou na Taře dobře znám. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

⁴Zde autor, zřejmě ze strachu a ve snaze zachovat oficiální císařskou doktrínu, informace zamlčuje. Nicméně slouží mu ke cti, že nepřekrucuje a právo na trůn Mjuličovcím neupírá. Dle nástupnických pravidel Mořského císařství je Mlujičovská linie v postavení před jeho vlastním rodem Jagavojců a dle pravidel seniorátu v naprosto stejné situaci jako při nástupu Pjotra II. na trůn. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

⁵Zde je otázka, zda autor opět z politických důvodů zamlčuje, nebo skutečně předpokládá na základě špatných informací. Je pravdou a v Erinu veřejným tajemstvím, že po (údajném) atentátu na císařemanzela Pelliona er Gwendor během bezměsíčné noci plně hrůz a temných snů, až příliš podobných těm z dob šíleného Xillose, se exilová císařovna a její synové (a vnuci!) ztratili. Nicméně dle několika mrtvých těl mužů a žen nepatřících k ochrance exilové císařovny je možné usuzovat, že linie nemusí být vymizelá zcela. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

⁶Zde opět promiňme autorovi, že nezmiňuje syna exilové císařovny Trepjasy Ljudenije (nar. 814), jež se samozřejmě nacházel další v nástupnické linii (v rámci Ojidařiných potomků), pomíneme-li to, že sama exilová císařovna v té době stále žila a těšila se v Erinu dobrého zdraví. Stejně tak zde autor samozřejmě nemluví o hned několika následnících trůnu (tedy těch, jež přežili nástup nové císařovny) s jasným a větším nárokem na trůn Císařství a kteří již dychtivě očekávali Marranův (zřejmě nepřírozený) skon. Toto vynechání autorovi vzhledem ke známé averzi císařovny Sagjidarý k nejen Trepjasovcům a jejím známým reakcím na zmínky o nich nemějme za zlé. Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

⁷Najednou velmi stručný styl popisu velkého rodu lze i zde připsat autorově obavě o výklad jeho textu. Neupravený obsah kapitoly lze připsat rychlému přepisu (viz. data 6. a 7. Zelence) Pzn. Mistr Braxis Starý Plamen, v.r., správce knihovny Univerzity, Abireo.

Dodatek

Současná císařovna Sagjidara vynesla mnoho výnosů, jimiž vynesla Plavenu na čelo Lendoru. Omezení prohnílého a radou Lordů ovládaného aparátu magiků. Omezení a zúžení císařského štábu. Degradace nekompetentních admirálů. A zavedení kontrolního aparátu prolínajícího vojenskou, civilní i státní sféru. V roce 858 spojila důležitým sňatkem císařská rod s rodem Almendorových králů sňatkem s Pellionem er Gwendor, synovcem krále Tarského království Waldena er Gwador. Následník trůnu Sioval er Gwendor narozený roku 859 je pak dědicem Císařství a všech jeho domén, ovšem bohůmžel bez nároku na trůn Almendoru, či Tarského království.

Vladicoj Volovnicin